

1979: La Fira va a càrrec del nou consistori, després de les primeres eleccions municipals. El pressupost va quedar reduït a 600.000 PTA. Es van fer festes escampades pels barris.

1980: Cercaviles, trobada de corals, concursos de sardanes. Divergències entre la Unió de Botiguers i els sindicats sobre si havia de ser festiu dijous o divendres.

1981: Mostra de plantes i flors, concerts de piano i de jazz. El programa de festes porta per lema «el mercat i la música», amb próleg de Josep M. Ruera.

1982: Les activitats es descentralitzen pels barris. Desfilada de carruatges antics.

1983: Es fan les primeres jornades per a la gent gran. La I Mostra Gastronòmica, concerts i esports marquen aquesta edició sense desfilada que duia com a lema «el mercat i els àpats».

1984: Molta presència musical: actuen Lluís Llach, Moros i Cristians de Guardamar de Segura i es fa el Festival de Jazz).

1985: Fira i festes retornen amb força i es crea la Comissió de la Fira. Partit de bàsquet entre la Cibona de Zagreb i el CB Granollers; festa a benefici de la Creu Roja; cançons de M. del Mar Bonet; exhibició de música i esport popular d'Euskadi. Desfilada de carruatges.

No eren *majorettes* ni havien assajat cap coreografia prèvia i la seva participació no va ser del gust del bisbe de Barcelona que presenciava la desfilada des de la tribuna de les autoritats. El sostre de tanta bonança arribava el 1970 en què es calcula que 250.000 persones van visitar la Fira que va durar onze dies.

Crisi econòmica i democràcia

La crisi del petroli de 1973 es va començar a notar uns anys més tard al nostre país i aquest fet va coincidir amb el final del règim i l'inici de la transició al retorn de la democràcia. El 1977 Granollers es queda eventualment sense Fira ni desfilada, ni tan sols festivitat ja que l'Estat va declarar laborable la diada de l'Ascensió. Es van fer, però, actes culturals i esportius. Les claus de la renúncia a la Fira les desvetlla Joan Martí Torres, regidor socialista del primer ajuntament democràtic: «la Fira es va deixar de fer per diverses raons: una, de tipus econòmic; hi havia altres necessitats prioritàries per cobrir, hi havia poques escoles i la sanitat estava enganxada amb un filferro.

Nosaltres, predicant el que predicàvem no podíem obligar ningú a participar en la Fira com es feia abans. La Fira no era aleshores tan prioritària. Hi havia coses agradables a la vista com la Semana del Cine Español o les desfilades de cavalls però també servien perquè s'exhibissin uns quants».

L'any 1979 el Consistori torna a declarar festiva l'Ascensió «malgrat tot, només es compta amb un pressupost de gairebé mig milió de pessetes. Sostenen la seva continuïtat l'esforç de les entitats culturals i esportives de la ciutat» (Homs op. cit.).

Els primers passos vacil·lants de la democràcia també es van palesar en el pregó que el 1982 va fer Francesc Martí i Jusmet «aquest pregó és ben atípic, més aviat serveix per posar-me al costat de l'Ajuntament com a institució, per reafirmar ben alt que el camí per consolidar la democràcia, sempre és a base de més democràcia i treball».

Aquests anys sense Fira són, doncs, suplerts per activitats lligades al món de la cultura i de l'oci que van tenir una certa continuïtat com la Mostra Gas-

Foto: HMG